Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 24 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰουλίου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 24

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 179]

ΚΕΦΑΛ. Ι'

Ἡ φυλακή.—Ἡ φρικώδης νύξ, τὴν ὁποίαν διῆλθεν ὁ Γιαννάκης ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἀχυροστρωμνῆς του.— Κεφαλὴ ἀσώματος ἐπιφαίνεται εἰς αὐτόν.—Τί νὰ εἶνε ;

Ὅταν ὁ Γιαννάκης ἔμεινε μόνος, ἀφέθη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν παραφορὰν τῆς ὀργῆς του· ἐφώναξε, κατηράσθη, ἐβλασφήμησε· ἔκαμε κομμάτια τὴν λάγηνόν του· ἀνέτρεψε τὸ μικρόν του θρανίον — αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουν τὴν φυλακήν του, — ἐκτύπησε κλωτσιὲς τὸν τοῖχον· κατόπιν ἀνερριχήθη μέχρι τοῦ φεγγίτου, τοῦ μόνου του παραθύρου, καὶ περάσας μετὰ κόπου τὴν κεφαλήν του διὰ τῶν σιδηρῶν ράβδων αἱ ὁποῖαι τὸ ἔφραττον, ἔκαμεν ἐκεῖθεν πληθὺν μορφασμῶν εἰδεχθῶν πρὸς τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα εἶχον μείνῃ κάτω εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰ ὁποῖα ἀνταπεκρίθησαν διὰ μυρίων χλευασμῶν.

Ἀλλὰ τὸ σκληρότερον διὰ τὸν Γιαννάκην ἦτο ὅτι δὲν κατώρθωσε παρὰ κατόπι μεγάλου ἀγῶνος νὰ ἀποσύρῃ ἐκ τῶν ράβδων τὴν κεφαλήν του, οὕτω δὲ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἀναγκαστικῶς ἐκτεθειμένος εἰς τὰ σκώμματα καὶ εἰς τὰς προσβολὰς τῶν παιδίων.

Ὅταν ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ, ὄχι μὲ μικρὸν γδάρσιμον τῶν αὐτιῶν του, ὥρμησεν ὡς μαινόμενος, διέσχισε τὸ δωμάτιόν του, ἔτρεξε καὶ ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐκσφενδονίσῃ κατὰ τῶν ὑβριστῶν του· μὴ εὑρὼν δὲ τίποτε, κατέπεσε, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῆς ἀχυροστρωμνῆς, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς κλίνη· καὶ ἐπ' αὐτῆς ἤρχισε νὰ κυλίεται, νὰ κτυπᾷ τοὺς γρόνθους, νὰ οὐρλιάζῃ· ἐπὶ τέλους, μὴ κατορθώσας ἄλλο παρὰ νὰ δώσῃ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν μερικὰ κτυπήματα ἀρκετὰ ἐπώδυνα, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὴν λύσσαν του, ἀλλὰ νὰ κλαίῃ τόσον ἀφθόνως, ὥστε τοῦτο τὸν κατεπράϋνεν ὀλίγον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης ἦλθε καὶ τῷ ἔφερε τὸ πρῶτόν του ἐν τῇ φυλακῇ γεῦμα, — ἓν τεμάχιον ἄρτου μαύρου.

«Ἔλα ! Ἔλα !» εἶπε πρὸς τὸν φυλακισμένον, ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερτάτη κατήφεια εἶχεν ἤδη ἀντικαταστήσῃ τὴν ὑπερτάτην ἔξαψιν· «βλέπω μ' εὐχαρίστησίν μου, παιδί μου, ὅτι τώρα εἶσαι ἡσυχώτερος. Ἔ, τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή. . . μπορεῖ νὰ καθήσῃς κ' ἕνα μῆνα ἐδῶ μέσα.

— Ἕνα μῆνα ! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, τὸν ὁποῖον ἡ λέξις αὕτη ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ του.

— Ἀλλοίμονον ! ναί, κατεργαράκο μου ! Ἐκτὸς ἂν, πρὶν τοῦ ἐρχομοῦ τῶν χωροφυλάκων καὶ τῆς μεταφορᾶς σου εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ξαναθυμηθῇς ἐπὶ τέλους τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου πατέρα σου. Γιὰ 'πέ μου λοιπόν, τὸ θυμήθηκες λιγάκι ; ἔ ; . . . Ὄχι ; Καλά, συλλογίσου, θὰ το θυμηθῇς. Πρὸς τὸ παρόν, νά, ἐδῶ εἶνε τὸ φαγί σου. Δὲν εἶνε βέβαια πολὺ ὀρεκτικὸν καὶ ἐννοῶ ὅτι δὲν θὰ σ' ἐχαλοῦσαν διόλου μερικὰ κεράσια, προπάντων ἀπὸ 'κεῖνα που ξεύρεις. . . χμ ! . . . . ἀλλὰ τί νὰ σου κάνω; Στὴ φυλακή, βλέπεις, δὲν ἔχουμε τέτοιες πολυτέλειες.»

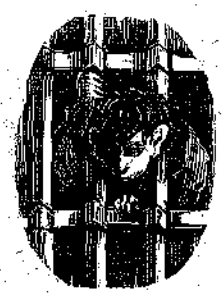

Καὶ ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης ἐξῆλθε, σείων τὴν κεφαλὴν εἰρωνικῶς, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ Γιαννάκης μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν μανίαν του, ἥρπασε τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισεν ἰταμῶς κατὰ τῆς θύρας. Καὶ ἄλλη ἀνοησία ! Ἡ ὀργὴ παρῆλθεν, ἀλλ' ἡ πεῖνα ἔμεινε !

Ὁ Γιαννάκης τὸ ἐνόησε πολὺ ἀργά. Καὶ τί νὰ κάμῃ ; — ἠναγκάσθη νὰ περιμαζεύσῃ πάλιν τὸ γεῦμά του καὶ νὰ τὸ φάγῃ ὅπως ἦτο, δηλαδὴ καταλερωμένον ἀπὸ σκόνην.

Ἀλλ' ἔπειτα, ὅταν ἠθέλησε νὰ βρέξῃ τὸ μαῦρόν του ψωμί,

δὲν εἶχε πλέον οὔτε σταγόνα ὕδατος, διότι εἶχε σπάσῃ τὴν λάγηνόν του. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ κρατήσῃ τὴν δίψαν του.

Οὕτω καὶ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα, ὅπως καὶ εἰς τὰ μεγάλα, τιμωρεῖται τις ἐξ αὐτῶν τῶν συνέπειῶν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τελειώσουν ἀκόμη τὰ βάσανα τοῦ Γιαννάκη!

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ὅλας τοῦ φόβου τὰς ἀδημονίας.

Φύσει δειλόν, — πολὺ ἄσχημον ἐλάττωμα, — φαντάζεσθε πλέον τί ψυχροὶ ἱδρῶτες τὸν περιέλουσαν, ὅταν εὑρέθη μόνος εἰς βαθύτατον σκότος. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, εἴτε μέσα εἴτε ἔξω, τὸ αἰφνίδιον τρέξιμον τῶν ποντικῶν ἐπὶ τοῦ πατώματος, τὰ θρηνώδη νταουρίσματα τῶν γατῶν τῆς γειτονειᾶς, ὁ τριγμὸς τοῦ ἀχύρου, τὸ ὁποῖον ἔτριβε διὰ τοῦ βάρους του, καὶ αὐτὴ τέλος ἡ σιγή ἡ ὁποία ἐπήρχετο κατὰ διαλείμματα καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ βομβοῦντα ὠτά του ἤκουον ἀορίστους μηκυθμούς, παραδόξους κραυγάς, ἤχους πενθίμους καὶ μακρυσμένους· ὅλ' αὐτά τον ἔκαμαν νὰ φρίσσῃ, ὡς φύλλον ὑπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Ἀλλ' ἡ φοβερωτέρα στιγμὴ ἦτο ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἓν πρᾶγμα λάμπον καὶ ὑπέρυθρον, ἀντίκρυσεν ἐξαίφνης τὸ ὠχρόν του πρόσωπον. Ὁ Γιαννάκης ἐξέβαλε κραυγήν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, προσεπάθει νὰ ποδιώξῃ διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ ἀσύλληπτον ἐκεῖνο πρᾶγμα.

Ὁ φοβητσιάρης! ἦτο ἡ σελήνη, ἡ ὁποία ἀνέτειλε μεγάλη-μεγάλη καὶ τῷ ἔρριπτε τὰς πρώτας της ἀκτῖνας. Ἀλλ' ὁ φόβος μᾶς παριστάνει ὡς ὑπερφυσικὰ καὶ τὰ ἁπλούστερα τῶν πραγμάτων.

Ἐν τούτοις ὁ Γιαννάκης ἀπῆλαυσεν ἐκ τούτου κάποιον κέρδος.

Ὦ, πῶς ἐνεθυμεῖτο τώρα μετὰ πόθου τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ τὰς ἡσύχους της νύκτας!

Ποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀποψινῆς του ἐγκαταλείψεως καὶ τοῦ οὕτως εἰπεῖν παροξυσμοῦ ἐκείνου τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρι τοῦ νάφινῃ πλησίον του τὴν νύκτα κανδύλαν ἀναμμένην, διὰ νὰ τὸν προφυλάττῃ, ἐν περιπτώσει ἀφυπνίσεως, ἀπὸ κάθε ἀπαίσιον ὄραμα!

Ἡ μαλακὴ κλίνη τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσῃ διὰ μίαν ἀθλίαν ἀχυροστρωμνήν, τὰ ὡραῖα φαγητὰ καὶ τὰ γλυκύσματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀνταλλάξῃ μὲ ὀλίγον ἄρτον μαῦρον καὶ ξηρόν, αἱ φαιδραὶ ἑσπέραι τὰς ὁποίας διήρχετο πλησίον τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν, καὶ ἀκόμη, πρέπει νὰ το εἴπω πρὸς ἔπαινόν του, αἱ θωπεῖαι τῆς καλῆς του μητρός, πᾶν ὅ,τι τέλος εἶχε θυσιάσῃ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του τώρα, ὁτὲ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ το ἀπολαύσῃ.

Ὁπωσδήποτε ἡ μετάνοιά του διὰ τὴν ἀξιοκατάκριτον φυγήν του, ἦτο ὡς βλέπετε, μετάνοια ἐγωϊστοῦ. Ἐλυπεῖτο διότι ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἕνεκα τῶν δεινῶν τὰ ὁποῖα ἐπροξένησεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ὄχι ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶχε λοιπὸν αἰσθανθῇ ἀκόμη τὴν ἀληθῆ ἐκείνην μετάνοιαν, τὴν μόνην ἱκανὴν νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν συγγνώμην.

Τῷ ὄντι, μόλις μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ὁ Γιαννάκης ἐλυτρώθη ἀπὸ τοὺς τρόμους καὶ τὰ βάσανα τῆς νυκτός, ἐλησμόνησε τάχιστα καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ τὰς μικράς του ἀδελφάς. Ἡ μόνη του σκέψις ἦτο πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ἔσεισε τὸ κλεῖθρον, ἐδοκίμασε νὰ ποσπάσῃ τὰς ράβδους τοῦ παραθύρου. Μάταιαι ἀπόπειραι! Ἤδη ἡ ὀργὴ ὑπεχώρει πρὸ τῆς ἐλπίδος, ὅταν ἔξαφνα βλέπει μίαν κεφαλήν, μίαν ἀσώματον κεφαλήν, ἐπιφαινομένην εἰς τὴν μικρὰν θυρίδα, τὴν ἀνοικτὴν ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου...

«Γιατί με κυττάζεις;»

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἠνορθώθησαν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ — ἐνάπο τά παράδοξα καὶ αὐτὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, — παρατηρεῖ τις, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον τοῦ προξενεῖ τρόμον, ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀπισθοχωρήσῃ ἔντρομος μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ δωματίου, ἔστρεψε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν.

Συνήντησεν ἐκεῖ ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀπαισίας κεφαλῆς, οἱ ὁποῖοι σταθεροὶ καὶ ἀκίνητοι, τὸν παρηκολούθουν ἀπηνῶς ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε, ὅπως τὸ βλέμμα εἰκόνος, ἡ ὁποία ὅπου σταθῇς σε κυττάζει.

Ὁ Γιαννάκης ἐφοβεῖτο ἀκόμη· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἰδὼν ὅτι ἡ κεφαλή, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς τὴν θυρίδα, χωρὶς νὰ φαίνεται θέλουσα νὰ προχωρήσῃ μέχρις αὐτοῦ, συνῆλθεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ τὴν ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς. Τί νὰ ἦτο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Συνομιλία τοῦ Γιαννάκη μετὰ τῆς ἀσωμάτου κεφαλῆς.—Ἡ γνωριμία του μετὰ τοῦ Τάκη.—Ὁ Γιαννάκης μετέρχεται πᾶν μέσον διὰ νὰ διαφθείρῃ τὸν νέον του φίλον.—Ἡ δραπετευσίς των.—Πρώτη ἐμφάνισις τοῦ μυστηριώδους γίγαντος.—Ὁ τρόμος τῶν ἡρώων μας.—Σχέδιον ταξειδίου περὶ τὸν κόσμον.—Πρῶται περιπέτειαι.—Τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ.

Ἦτο κεφαλὴ παιδίου, ἀγαθὴ καὶ ἀνοικτὴ μορφή, παχουλή, ροδόχρους, μία ἀπὸ τὰς θελκτικὰς ἐκείνας κεφαλάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἰδική σας, μικροί μου ἀναγνῶσται.

Ὁ Γιαννάκης συνῆλθεν ἐντελῶς, συνήφθη δὲ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀσωμάτου κεφαλῆς ὁ ἑπόμενος διάλογος:

«Τί θέλεις;» εἶπεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν κεφαλήν.

«Τίποτε» τῷ ἀπεκρίθη ἡ κεφαλή.

«Τότε λοιπόν, γιατί με κυττάζεις;

— Ἔτσι, νά. Ἔπειτα ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ βλέπω τί γίνεται.

— Ὡραῖον ἐπάγγελμα ἔχεις, μὰ τὴν ἀλήθεια! Οὔ νὰ χαθῇς, κατάσκοπε, προδότη!... Καὶ πῶς τον λέγουν τὸν πατέρα σου;

— Νόστιμη ἐρώτησι· Μπάρμπ' Ἀναστάσῃ, καλέ!

— Δέν τον ξέρω. Τί δουλειὰ κάμνει ὁ πατέρας σου;

— Τί δουλειὰ κάμνει! καὶ δὲν εἶσε ἀγροφύλαξ;

— Μωρὲ τί λές; Εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος...

— Καὶ βέβαια εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος... Γιατί νὰ μὴν εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος;...

— Ἄ, ἔτσι! τότε λοιπὸν μπορεῖ νὰ καυχᾶται ὁ πατέρας σου, ὅτι πολύ τον ἔχω 'στὸ στομάχι. Καὶ ἂν καμμιὰ φορά...»

Ὁ Γιαννάκης ἐσταμάτησεν ἐξαίφνης. Μία ἰδέα παράτολμος διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του· καὶ καθὼς ἦτο φύσει πονηρός, διεκόπη ἀμέσως, ἤλλαξε τόνον καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω:

«Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε μὲ σένα, ἀπεναντίας, μοῦ φαίνεσαι πολὺ καλὸ παιδί. Ἔμβα μέσα λοιπόν!

— Ἄ, ὄχι! ὁ πατέρας μου μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε αὐτό.

— Καὶ τί σημαίνει;

— Σημαίνει ὅτι μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε, νά.

— Ὡραῖα σκέπτεσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια. Μὰ ποῦ εἶνε τώρα ὁ πατέρας σου;

— Εἶνε 'στὸ σπίτι μας, ἐκεῖ κάτω, ἀπέναντι, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς αὐλῆς, μὲ ἕναν ὑψηλὸν κύριον, ἄ, μὰ πολύ, πολὺ ὑψηλὸν κύριον, ποὺ δέν τον γνωρίζω καὶ πού μας ἦλθε τώρα.

— Τότε λοιπόν, ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μάθῃ τίποτε. Ἔλα, ἔλα γρήγορα. Δὲν θὰ μείνῃς παρὰ μιὰ στιγμή· νὰ ἰδῇς τί ὡραῖα που θὰ διασκεδάσωμε! θὰ σου δείξω ἕνα σωρὸ περίεργα πράγματα, ποὺ δέν τα ξέρεις· θὰ σε μάθω νὰ κάνῃς γριμάτσες καὶ κοκόρια ἀπὸ χαρτί.

Ὁ Τάκης (οὕτως ὠνομάζετο ὁ κάτοχος τῆς ἀσωμάτου κεφαλῆς) ἦτο χαριτωμένο παιδάκι, μὲ πολλὰ καὶ σπάνια προτερήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς, καὶ μὲ ὑπερβολικὴν περιέργειαν, μὲ πολλὴν εὐπιστίαν καὶ μὲ μεγάλην ἀδυναμίαν χαρακτῆρος. Αὐτά, φίλοι μου, εἶνε πολὺ κινδυνώδη ἐλαττώματα. Ὅταν κανεὶς εἶνε περίεργος, ὅταν πιστεύῃ εἰς τὰς μωρολογίας καὶ ὅταν ὑπείκῃ εἰς τὰς κακὰς συμβουλάς, -ὰς εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον παιδὶ τοῦ κόσμου, — εἰμπορεῖ νὰ παρασυρθῇ εἰς παντὸς εἴδους σφάλματα.

Ὁ Τάκης δὲν ἐστάθη ἱκανὸς νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Γιαννάκη· ἠνοιξεν ἠρέμα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακήν.

«Ἔτσι ντέ! βλέπω ὅτι εἶσαι λαμπρὸ παιδί» τῷ εἶπε τότε ὁ Γιαννάκης, τοῦ ὁποίου σᾶς μεταδίδω πιστῶς τοὺς λόγους, διὰ νὰ μάθετε νὰ ποφεύγετε τὰς χυδαίας αὐτὰς ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἁρμόζουν ποσῶς εἰς παιδίον καλοανατεθραμμένον.

Κατόπιν, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἔδειξεν εἰς τὸν Τάκην ἕνα σωρὸ παγγίδια, τοῦ ἔκαμε τοὺς κωμικωτέρους του μορφασμούς, οὕτως ὥστε μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἦταν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπεθύμει ὁ πανοῦργος Γιαννάκης. Καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ συντρόφου του, ἐπελήφθη ἐπὶ τέλους τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον τον ἐνδιέφερε:

— Γιὰ νά σου 'πῶ, μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.. ἂν ἔφευγα ἀπὸ τὴ φυλακή, αἔ; Ἀστεῖα θὰ τὴν ἐπάθαινε ὁ πατέρας σου.

— Ναί, ἀλλὰ ὁ πατέρας μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ σου ἀνοίξω.

— Ὤχ! καϊμένε, ὅλο τὰ ἴδια κοπανᾶς.

— Ἀλήθεια, σοῦ λέγω· ὁ πατέρας μου εἶνε καλὸς καὶ μ' ἀγαπᾷ πολύ· μὰ σὰν θυμώσῃ, ξέρεις, ἄ, δὲ χωρατεύει, μοῦ τες βρέχει 'στὰ καλά.

— Γιατί εἶσαι ἀνόητος νά! ἂν εἶχες μυαλό, θὰ ἔκαμνες ὅ,τι κάμνω κ' ἐγώ. Νἄξευρες τί εὐτυχία εἶνε νὰ εἶσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ τρέχῃς ὅσῳ θέλῃς, χωρὶς νὰ σου λέγῃ κανείς: «Τάκη, ζεστάθηκες πολύ· κάθησε τώρα ἐδῶ καὶ μὴν κινηθῆς» ἢ ὅταν θέλῃς νὰ παίξῃς: «Τάκη, νὰ πᾷς νὰ διαβάσῃς τὸ μάθημά σου, ἔλα γρήγορα 'στὸ σπίτι!» Ἄ, τώρα ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος, εὐτυχής...

— Εὐτυχής;... μὰ εἶσαι 'στὴ φυλακή!

— Ὤ, εἶμαι, εἶμαι... μὰ δὲν θὰ εἶμαι γιὰ πολύ. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μείνῃς ἂν ἔχῃς ὄρεξιν. Ἀλλὰ ἐγώ... ἐγώ.. τώρα ποῦ ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτή...

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ, μὴ φύγῃς. Ὁ μπαμπᾶς θὰ με δείρῃ.

— Καλὰ νὰ πάθῃς. Γιατὶ θέλεις νὰ μείνῃς ἐδῶ; Ἔλα! ἕν, δύο, τρία, θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Μὰ τί θὰ κάμουμε;

— Θὰ γλεντίσουμε. Θὰ κάνουμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου, θὰ ζοῦμε ὅπως θέλουμε, θὰ πηγαίνουμε εἰς τὰ δάση, θὰ τρέχουμε 'ς τὰ λιβάδια, θὰ τρῶμε γλυκύσματα, τίποτε δὲν θὰ μας λείπῃ. Ἔχω παράδες ἐγώ· εἶμαι πλούσιος, ἔχω σαράντα λεπτὰ 'στὴν τσέπη μου. Ἔλα καὶ μή σε μέλει. Τί φοβᾶσαι; Καὶ ἔπειτα, ἂν δέν σ' ἀρέσῃ, γυρίζῃς πίσω. Ὁ πατέρας σου θὰ χαρῇ πολύ που θὰ σε ξαναΐδῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαννάκης μετῆλθε πᾶν μέσον, ἀπειλὰς καὶ ὑποσχέσεις, διὰ νὰ πείσῃ ἢ νὰ ἐκφοβίσῃ τὸν Τάκην, καί, δυστυχῶς καὶ διὰ τοὺς δύο, τὸ κατώρθωσε.

«Τόκα μιά!» τῷ εἶπε τείνων τὴν χεῖρά του.

Ὁ Τάκης τὴν ἔθλιψε. Ἡ συμμαχία συνωμολογήθη.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΡΠΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΡΕΙΣ νεάνιδες πενθηφοροῦσαι ἐκάθηντο εἰς τὸ ἀνάκλιντρον οἰκίας τινὸς πενιχρῶς ἐπιπλωμένης, ἐν Κερκύρᾳ. Ἡ μεγαλειτέρα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο δέκα ὀκτὼ ἕως δεκαεννέα ἐτῶν, εἶχεν ἐναγκαλισθῇ δι' ἑκατέρου τῶν βραχιόνων τὰς δύο ἄλλας, αἱ ὁποῖαι φιλοστόργως συνεσφίγγοντο ἐπ' αὐτῆς. Αἱ μικρότεραι ἔκλαιον καὶ ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ μεγαλειτέρα, μολονότι ὑπεκρίνετο ὕφος φαιδρόν, κατέβαλλεν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν νὰ μή τας μιμηθῇ.

— Ἐλᾶτε, πουλάκια μου, ταῖς ἔλεγε, λάβετε θάρρος. Τὸ ξεύρω ὅτι εἶνε σκληρὸς ὁ χωρισμός, ἀλλ' εἶνε, βλέπετε, ἀναπόφευκτος. Ἡ δουλειὰ τοῦ καϊμένου τοῦ πατέρα δὲν ἐπῆγαν καθὼς ἤθελε, καὶ εἴμεθα κατεστραμμένοι· πρέπει λοιπὸν νὰ εὕρωμεν κανένα πόρον ζωῆς. Ἀφοῦ μοῦ παρουσιάσθη αὐτὴ ἡ θέσις εἰς τὴν Μασσαλίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω τὴν εὐκαιρίαν. Καὶ ἔπειτα, σεῖς τώρα δὲν ἔχετε πλέον τὴν ἀνάγκην μου· σύ, Ἀναστασία, εἶσαι πλέον μεγάλη· εἶσαι δέκα ἓξ ἥμισυ ἐτῶν, καὶ εἰμπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ περιποιῆσαι τὸν πατέρα, νὰ κρατῆς τὸ σπίτι καὶ νὰ φροντίζῃς διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς Καλλιόπης. Εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ σας ἀφήσω χωρὶς κανένα φόβον, ἀλλὰ θὰ ἔφευγα μὲ πλέον ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν, ἂν ἔβλεπα ὅτι μὲ περισσότερον θάρρος ὑπομένετε τὴν ἀπομάκρυνσίν μου.

— Ὦ! Ἑλένη, πῶς θέλεις νὰ μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά μας ὅταν συλλογιζώμεθα ὅτι μας ἀφίνεις, ὅτι θὰ σε χωρισθοῦμε τώρα, ὕστερον ἀπό...

— Ὕστερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν σκληρότατον χωρισμόν, τὸν ὁποῖον ἐδοκιμάσαμεν, ἔ;

— Ποῖος εἰμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ, εἶπε μετὰ λυγμῶν ἡ Καλλιόπη, ὅτι, ὅταν πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἤλθαμεν ἐδῶ, μὲ τὴν ἀγαπημένη μας τὴν μητερούλα;...

— Θὰ την ἐχάναμεν τόσον γρήγορα;

Μόλις ἐπρόφερεν ἡ πρωτότοκος τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ζωηρότατα ἀνεπόλησαν εἰς τὴν μνήμην της τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ μόλις χρόνου ὑπέστησαν, ἠσθάνθη ὅτι τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον μετὰ κόπου προσεπάθει νὰ δεικνύῃ, τὴν ἐγκατέλειψε, καί, νικημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐξέσπασεν εἰς λυγμοὺς καὶ αὐτή.

Ἐπί τινας στιγμὰς οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, εἰμὴ ὁ ψίθυρος τῶν θρήνων καὶ τῶν καταπνιγομένων στεναγμῶν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Ἑλένη πρώτη ἐπανέλαβε τὴν ψυχραιμίαν της, καὶ αὐτὴ πρώτη ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της.

— Χρειάζεται θάρρος καὶ ἀπόφασις! εἶπε. Τί θὰ ἔλεγεν ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς βλέπει ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, ἂν ἡ κόρες της δὲν φανοῦν γενναῖαι, ἂν δὲν ὑποστοῦν μὲ ὑπομονὴν τὸ πεπρωμένον, ἂν ἀφήσουν νὰ τας κυριεύσῃ ἡ φτώχια; Σκεφθῆτε, ἀδελφούλες μου, ὅτι ὁ πατέρας δὲν ἔχει ἄλλον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ὅτι τὸ μόνον μέσον νὰ μὴν εἶνε πολὺ δυστυχὴς εἶνε νὰ μὴ βλέπῃ ἡμᾶς δυστυχεῖς. Ἂν λυπῆται διὰ τὴν ἀτυχίαν του, λυπεῖται διότι συλλογίζεται ἡμᾶς. Ἂς τον κάμωμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡμεῖς δὲν λυποῦμεθα.

— Ἂν τοὐλάχιστον δὲν ἐπήγαινες τόσον μακρυά· ἀλλὰ εἰς τὴν Μασσαλίαν!.. 'ς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ Ἑλένη μειδιῶσα, ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ πάγω τόσο μακρυά· ἀλλὰ δὲν πρόκειται, βλέπεις, νὰ ἐκλέξω.

«Ἐλᾶτε, ἐπανέλαβεν ἐγειρομένη, ποία θέλει νὰ με βοηθήσῃ νὰ ἑτοιμάσω τὸ κιβώτιόν μου;»

Μέρος τοῦ ἀπογεύματος κατηναλώθη εἰς προετοιμασίας διὰ τὴν ἀναχώρησιν· αἱ δύο μικρότεραι ἀδελφαὶ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ ἀπαλλάξωσι παντὸς κόπου τὴν μεγαλειτέραν, ἐναποθέτουσαι ἐντὸς τοῦ κιβωτίου πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἶνε εἰς αὐτὴν εὐχάριστον ἢ χρήσιμον καὶ ὅ,τι ἠδύνατο καὶ ἀπὸ μακρὰν νὰ τῇ ἐνθυμίζῃ τὴν ἀγάπην ἐκείνων τὰς ὁποίας θὰ ἀπεχωρίζετο.

— Τί κρῖμα που δὲν εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τὴν ἄρπαν, εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Δὲν ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν εἰς τὸ σπίτι που θὰ πᾷς;

— Τὴν ἀγαποῦν· καὶ τόσον πολὺ μάλιστα ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μή με δεχθοῦν, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὸ πιάνο!

— Ἐν τούτοις ξεύρεις πολὺ καλὰ μουσικήν!

— Ναί, ἀλλὰ ἡ ἄρπα δὲν εἶνε, δυστυχῶς, τοῦ συρμοῦ τώρα· εἶνε ὄργανον... τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

— Ὅταν κανεὶς παίζῃ σὰν ἐσένα!...

Ἡ Ἑλένη ἀπήντησεν εἰς τὰς πλη-

ρεις θαυμασμοῦ αὐτὰς λέξεις τῆς ἀδελφῆς της δι' ἑνὸς φιλήματος.

— Θὰ αἰσθανθῶ, πραγματικῶς, πολὺ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀγαπητῆς μου ἄρπας, προσέθεσεν· ἀλλ' ὑπάρχουν θυσίαι τὰς ὁποίας πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ὑποφέρωμεν.

*

Τὴν ἐπαύριον τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα διὰ τὸ ταξείδιον· αἱ δύο μικρότεραι ἀδελφαὶ κατεγίνοντο νὰ προετοιμάσουν τὸ πρόγευμα, ἐις τὸ ὁποῖον τελευταίαν φορὰν, ἐπὶ πολὺν τουλάχιστον καιρὸν, ἔμελλε νὰ συμμετάσχῃ ὅλη ἡ οἰκογένεια . . .

Ἡ Ἑλένη ἠθέλησε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸ ἀγαπητόν της ὄργανον καὶ τὴν ὡραίαν νῆσον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἄφινε τὰ προσφιλέστερά της ὄντα. Μείνασα μόνη εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὅπου εἶχον ἐναποθέσῃ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ παρελάμβανε μαζί της, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ κιβώτιόν της καὶ ἐκλύσασα τὴν ἄρπαν πλησίον της, ἤρχισε νὰ παίζῃ μέλος τι θλιβερὸν καὶ ἀργόν, σύμφωνον πρὸς τὴν ψυχικήν της κατάστασιν. Κατόπιν, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῶν ἤχων τοῦ ἀγαπητοῦ της ὀργάνου, ἔκρουσε καὶ ἄλλην τινὰ μελῳδίαν, ἔπειτα ἄλλην, προτιμῶσα τὰ τεμάχια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠρέσκετο νὰ ἀκούῃ ἡ μήτηρ της, ὡς νὰ ἦτο ἡ ἀγαπημένη ἐκείνη μητερούλα ἐκεῖ, νὰ τῇ εἴπῃ πόσον εὐχαριστεῖτο νὰ τὴν ἀκούῃ παίζουσαν.

Αἴφνης κάποιος δειλὰ ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ νεᾶνις ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξεν· εὑρέθη δὲ ἐνώπιον ἀνθρώπου τινὸς τοῦ ὁποίου τὸ πυρρόχρουν πρόσωπον, αἱ ξανθαὶ φαβουρίτες καὶ τὸ εὐθυτενές ἀνάστημα ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο ὑπήκοος τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας.

— Ὤου! εἶπε, μὲ σύνκωρεῖτε, κυρία ντέσποινίς! σεῖς εἶστε ἡ ὁποία παίζειν τὸ ἄρπα;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὤου! ποολὺ καλὰ σεῖς παίζειν.

Ἡ Ἑλένη ἔκαμε μικρὰν ὑπόκλισιν.

— Ἐγκὼ ποολὺ ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ μούζικα. Εἶνε ὄργκανον τοῦ ἔθνους μας, τῆς Ἰρλαντίας· ἐγκὼ εἶμαι Ἰρλαντός..

Νέα ὑπόκλισις τῆς Ἑλένης, ἥτις ἠπόρει ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ αὐτὸς ὁ κύριος.

— Ἔχω μίαν κόρην, προσέθεσε μὲ τὴν προσιδιάζουσαν πάντοτε ξενικὴν προφορὰν του, ἡ ὁποία εἶνε δέκα πέντε ἐτῶν· ἔμαθε τὴν ἄρπαν, ἀλλὰ δὲν παίζει καλά, ὤου! ντιόλου καλά. Ἤτελα γκνωρίζω ποῖος ἐντίνταξε ἐσᾶς.

— Ἡ μητέρα μου, κύριε, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

Ἐκ τοῦ τόνου τῆς ἀπαντήσεως καὶ ἐκ τῶν πενθίμων ἐνδυμάτων τῆς Ἑλένης ὁ Ἄγγλος ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

— Ὤου! ἀνέκραξε μὲ ὕφος ἐκφράζον συμπάθειαν:

Μετά τινας δὲ στιγμὰς σιωπῆς ἐπανέλαβε:

— Ἤτελα γκνωρίζω ντιὰ νὰ ντιντάξῃ . . . ἀλλὰ βλέπω . . .

Καὶ ἀφοῦ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πάλιν εἰς τὴν Ἑλένην, προσέθεσεν:

— Ὤου! Ἂν ἡ κυρία ντέσποινίς ἤτελεν ἐπιτρέπει, ἡ Φλώρα — τὸ θυγκατέρα μου — ἡ μὶς Ὄουνελ, — ἔρκεται ἐνίοτε ἀκούει ἐντῶ ἄρπα, καὶ μάθῃ ὀλίγκον . . .

— Οἱ λόγοι σας πολύ μς κολακεύουν, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη, καὶ μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ ἐδεχόμην τὴν πρότασίν σας, νὰ ἔρχεται ἡ δεσποινὶς Ὄουνελ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀναχωρῶ σήμερον.

— Ἀνακωρεῖτε! ἐπιστρέφετε εἰς Ἀθήνας;

— Ὄχι, κύριε· πηγαίνω εἰς Μασσαλίαν.

— Εἰς Μάσσαλίαν!

— Πηγαίνω ὡς οἰκοδιδάσκαλος εἰς μίαν οἰκογένειαν.

— Ὤου! ὤου! οἴκοντιντάσκαλος! ὤου! ἂν ἐγκνωρίζα! Ἐγκὼ ζητῶ ἀκριβῶς μίαν οἴκοντιντάσκαλος ντιὰ τὴν Φλώραν, καὶ ἤτελα προτιμῶ μίαν ἡ ὁποία γκνωρίζει ἄρπα. Ἀλλὰ πιθανὸν καὶ σεῖς νὰ προτιμᾶτε νὰ μείνετε μαζί μας. Ἡ κόρη μου λατρεύει τὴν Κέρκυραν, διότι τὸ κλῖμα τῆς Ἀγγλίας πολὺ βλάπτει τὸ στῆθος της· κατοικοῦμεν λοιπὸν ἐδῶ διαρκῶς· ὥστε . . .

— Ἡ προσφορά σας, κύριε, πολύ με τιμᾷ, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ την δεχθῶ, ἔχω δώσῃ τὸν λόγον μου εἰς τὴν Μασσαλίαν.

— Ὤου! ντύστυχία! μεγκάλο ντύστυχία! εἶπεν ὁ κύριος Ὄουνελ, καὶ ἀποχαιρετίσας ὑποκλινέστατα τὴν νεάνιδα, ἀπῆλθεν.

*

— Εἰς ὅλα εἴμεθα ἀτυχεῖς, ἔλεγε μετά τινας στιγμὰς ὁ κύριος Οἰκονόμου, ὁ πατὴρ τῶν τριῶν νεανίδων, ἐπιστρέψας νὰ προγευματίσῃ. Ἰδοὺ τί ἔλαβα αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕνα φάκελλον.

Περιεῖχεν ἐπιστολὴν ἐκ Μασσαλίας, διὰ τῆς ὁποίας τον ἐπληροφόρουν ὅτι τὸ κοράσιον διὰ τὸ ὁποῖον ἐχρειάζοντο τὴν οἰκοδιδάσκαλον ἠσθένησεν, ἠσθένησε βαρέως. Ὅτι οἱ ἰατροὶ διέταξαν μεγάλην ἀνάπαυσιν καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο κατάλληλος . . . ὅτι ἐλυποῦντο πολύ . . . ὅτι ἀργότερα . . .

— Ὥστε δὲν θά μας φύγῃς! ἀνέκραξαν ἡ Ἀναστασία καὶ ἡ Καλλιόπη πηδήσασαι ἔξαλλοι ἐκ χαρᾶς εἰς τὸν λαιμὸν τῆς ἀδελφῆς των.

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι εἶνε εὐτύχημα που δὲν πηγαίνει, εἶπεν ὁ κ. Οἰκονόμου. Μὲ ἀνθρώπους που δὲν κρατοῦν τὸν λόγον των . . . Μόνον που . . .

— Μόνον που εὑρισκόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ καὶ πρότερον σημεῖον, θέλετε νὰ εἴπετε, πατέρα, ἔ; ἐνομίζαμεν ὅτι εἶχα μίαν θέσιν, ἐνῶ . . .

— Ἀ! ὁ Θεὸς ξεύρει, κόρη μου, ἐγὼ θέλω νὰ φύγῃς, καὶ τόσο μακρυὰ μάλιστα! . . . Πολὺ θά μου ἐκόστιζεν ὁ χωρισμός σου, καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν πρέπῃ νὰ χαίρω ἢ νὰ λυποῦμαι διὰ τὸ ἐμπόδιον.

— Νὰ χαίρῃς πρέπει, πατέρα μου, νὰ χαίρῃς, διότι παρουσιάσθη καλλιτέρα τύχη διὰ τὴν κόρην σου.

Καὶ διηγήθη ἡ Ἑλένη τὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κυρίου Ὄουνελ.

— Ὁ κύριος Ὄουνελ; εἶπεν ὁ πατήρ· ἤκουσα περὶ αὐτοῦ· εἶνε Ἰρλανδὸς πλουσιώτατος· ἔχει μίαν μοναχοκόρην, τὴν ὁποίαν λατρεύει, καὶ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ χάριν τοῦ κλίματας.

— Ἀκριβῶς τοῦτο μοι εἶπε καὶ αὐτός.

*

Ἡ συμφωνία μετ' ὀλίγον ἔγινεν. Ἡ Ἑλένη προσελήφθη οἰκοδιδάσκαλος τῆς Φλώρας, ἡ μᾶλλον ἔγινεν ἐπιστήθιος φίλη της. Αἱ δύο οἰκογένειαι συνεδέθησαν μετ' ὀλίγον διὰ φιλίας τόσον στενῆς ὥστε ἦσαν ὡς μία οἰκογένεια. Αἱ δύο ἀδελφαὶ τῆς Ἑλένης ἦσαν συνομίληκοι σχεδὸν μὲ τὴν μαθήτριάν της καὶ τοῦτο πολὺ συνετέλεσε νὰ ἀναπτυχθῇ μεταξὺ των ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἡ μεγίστη αὕτη οἰκειότης.

Ὁ δὲ κύριος Ὄουνελ ἠσθάνθη πατρικὴν συμπάθειαν πρὸς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Ἑλένην, ἥτις τῷ ἀπεδείκνυε πόσον ἐξετίμα τὴν πρὸς αὐτὴν στοργήν του παίζουσα μὲ τὴν ἄρπαν τὰς προσφιλεστέρας εἰς αὐτὸν μελῳδίας καὶ καταβάλλουσα πᾶσαν προσκάθειαν νὰ μεταδώσῃ τὸ τάλαντόν της εἰς τὴν μαθήτριάν της.

Ἠσθάνθη ἐπίσης ἐνδιαφέρον ὁ κύριος Ὄουνελ καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Οἰκονόμου καὶ χάρις εἰς σημαντικὸν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἡ περιουσία τού τῷ ἐπέτρεπε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ, ἠδυνήθη νὰ τας ἐπαναφέρῃ εἰς καλὸν δρόμον.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τα ὀφείλομεν εἰς τὴν ἄρπαν τῆς Ἑλένης, παρετήρησεν ἡ Καλλιόπη μίαν ἡμέραν που ἦσαν συνηγμέναι αἱ τρεῖς φίλαι.

— Καὶ εἰς τὴν κυρίαν τῆς Μασσαλίας, ἡ ὁποία δὲν εἴξευρε νὰ μαντεύσῃ τί ἤξιζεν ἡ ἀδελφή μας, προσέθηκεν ἡ Ἀναστασία.

— Τί καλὰ που ἔκαμε! τὴν εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά! ἀνέκραξε τέλος ἡ Φλώρα.

Νικος Αριφρον

ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ

Εἴδετέ ποτε ἀκανθόχοιρον; — Ὄχι. — Εἴδετέ ποτε σκαντζόχοιρον; — Εἴδαμεν. — Αἴ, τότε λοιπὸν εἴδετε καὶ ἀκανθόχοιρον, διότι εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζῷον, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι τὸ δεύτερον ὄνομα εἶνε παραφθορά του πρώτου.

Εἶνε νοστιμώτατον τὸ μικρὸν τοῦτο ζῷον. Ἔχει ρύγχος ὀξύ, οὐρὰν μικρὰν ἢ οὐδόλως, τὸ δὲ σῶμά του καλύπτεται ὅλον ὑπὸ ἀκανθῶν ἀντὶ νὰ ἔχῃ τρίχας.

Τί κάμνει ὁ ἀκανθόχοιρος ὅταν τον προσβάλῃ σκύλος; Δὲν φεύγει, διότι εἰξεύρει κάλλιστα ὅτι ὁ σκύλος εἶνε ταχύπους καὶ θά τον προφθάσῃ. Κάμνει ὅ τι ἡ χελώνη ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει. Συστέλλει τὴν κεφαλήν του ἐντὸς τῶν ὤμων του, ἀποκρύπτει τὸ ἄκρον τῆς μικροσκοπικῆς οὐρᾶς του καὶ σχηματίζεται εἰς σφαῖραν ἀκανθωτήν, ὁ δὲ σκύλος κυλίει διὰ τῶν ποδῶν του τὴν ζωντανὴν ταύτην σφαῖραν χωρὶς νὰ δύναται νὰ την βλάψῃ. Φαντάζεσθε πλέον τί ὑποφέρει τὸ εὐαίσθητον ρύγχος τοῦ δυστυχοῦς σκύλου, ὅστις δὲν καταλαμβάνει τί τρέχει καὶ πόθεν προέρχονται τὰ ὀχληρὰ κεντήματα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπομακρύνεται καὶ ἀφίνει ἥσυχον τὸν μικρὸν ἐχθρόν του. Τότε καὶ αὐτὸς τρέχει καὶ κρύπτεται εἰς τὴν τρῦπάν του. Συνήθως ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξέρχεται· ἀλλὰ μόνον τὴν ἑσπέραν καὶ τὸ πρωὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου δύναταί τις νὰ τον συναντήσῃ.

Ἐνίοτε ὁ ἀκανθόχοιρος ἀναρριχᾶται εἰς δένδρα καρποφόρα καὶ τρώγει τοὺς καρπούς. Δὲν θά τον κατακρίνετε βεβαίως, διότι ἀγαπᾷ τὰ δαμάσκηνα, τὰ μῆλα, τὰ ἀπίδια· τάχα δὲν τα ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς;

Πλὴν δὲ τούτου, ὁ ἀκανθόχοιρος τρέφεται μόνον ἐκ καρπῶν νωπῶν, ἀρκεῖται εἰς τοὺς πίπτοντας ἀπὸ τῶν δένδρων, τρώγει ἔντομα, καὶ ἄλλα ζωύφια ἐπιβλαβῆ, τοὺς κοχλίας, καὶ ἄλλα τινά, καὶ καθαρίζει τοὺς κήπους· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τον κατηγορῆτε, ἐὰν ἐνίοτε φαίνεται λαίμαργος καὶ κινεῖται ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ δοκιμάσῃ ὥριμόν τινα καρπόν. Μὴ τον κατηγορεῖτε, διότι δὲν το κάμνει πάντοτε.

Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀναβῇ εἰς τὸ δένδρον τῶς νομίζετε ὅτι καταβαίνει; Εὐκολώτατον, συσπειρᾶται, δῆλα δὴ γίνεται «ἕνα κουβάρι», ὅπως λέγομεν κοινῶς καὶ ἀφίνεται νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Μὴ φοβεῖσθε, δὲν κτυπᾷ, διότι αἱ ἄκανθαι ἐλαττώνουσι τὴν ὁρμὴν τῆς πτώσεως καὶ προφυλάττουσιν αὐτόν.

Πολλάκις ἐν ᾧ διέρχεται διὰ τῶν κλάδων, οἵτινες εἶνε κατάφορτοι ἐκ μήλων, ἀπιδίων, δαμασκήνων καὶ λοιπῶν καρπῶν, συμβαίνει νὰ καρφωθῶσι δύο ἢ τρεῖς καρποὶ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν του σώματός του. Αὐτὸς δὲ φέρει αὐτοὺς εἰς τὴν φωλεάν του καὶ τὰ μικρά του θὰ φαντάζωνται ὅτι ὁ πατήρ των ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόρασε τοὺς καρποὺς πρὸς χάριν των, διότι ἦσαν φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ.

Καὶ ἤδη ἀφ' οὗ ἠκούσατε τὰ περὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, εἶμαι βέβαιος ὅτι χωρὶς ἐγὼ νὰ σας βοηθήσω θὰ σκεφθῆτε ὡς ἑξῆς· ὅτι, ὄντως ὄντα, ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Δημιουργὸς ἔδωκεν εἰς πάντα σχεδὸν τὰ δημιουργήματά του τὰ μέσα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὑπάρξεώς των. Καὶ τὰ μὲν ἔχουσι δύναμιν καὶ ρώμην, τὰ δὲ θάρρος καὶ γενναιότητα, τὰ δὲ ταχυποδίαν, δι' ἧς ἀποφεύγουσι τοὺς ἐχθρούς των. Ὁ ἀκανθόχοιρος ὡς καὶ ἡ χελώνη καὶ ἄλλα ζῷα οὔτε δύναμιν ἔχουσιν, οὔτε ταχυποδίαν, οὔτε γενναιότητα· ἀλλ' ἔχουσιν ὅμως θώρακα, ὅστις τα προστατεύει καὶ καθιστᾷ ἀνισχύρους τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν των.

Φιλοζωιος

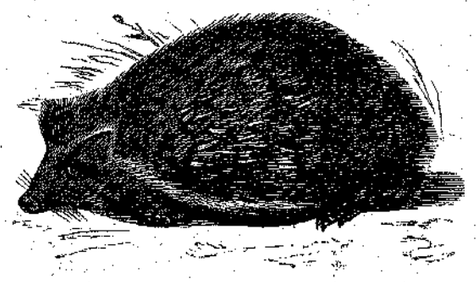

Ἀκανθόχοιρος

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 181]

Γ'.

Ἡ ἀνία κατέλαβε τὴν Μεγαλειοτάτην, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἤξευρε τί ἔκαμνε, ἐκάθησεν εἰς τὸ πέτρινον κάθισμα ὀλίγας στιγμὰς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξον! ἡ κεφαλή της ἐβάρυνεν, ἡ ὀμβρέλλα της ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὸ θερινόν της καπελλίνον ἔφθανε μέχρι τῆς ρινός της. Ἔκαμε νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι τὰ παράδοξά την ἠκολούθουν. Τὰ μικρά της σανδάλια, τὰ ὁποῖα τὸ πρωΐ τῇ ἐφαίνοντο στενά, ἐμεγάλωσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσον πολὺ ὥστε θὰ ἐχώρουν τέσσαρας πόδας καὶ ὄχι δύο ὡς τοὺς ἰδικούς της.

Τὸ φόρεμα της ἐσύρετο ὡς νὰ εἶχε οὐρὰν καὶ ὅταν ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ βῆμα. Ἐξαφνα καὶ ἄλλο περίεργον πρᾶγμα τῇ συνέβη· ὅλα της τὰ κοράλλινα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει καὶ ἓν μικρὸν δακτυλίδιον ἀπὸ ἀδάμαντα ὅλα ἔπεσαν κατὰ γῆς.

Ὦ τί παράδοξα πράγματά μοι συμβαίνουν! ἐσκέφθη ἡ Μεγαλειοτάτη· ἐὰν ἤμην εἰς τὸν καιρὸν που ἦσαν αἱ μάγισσαι θὰ ἔλεγα ὅτι καμμία μαγισσα μοῦ παίζει κανὲν παιγνίδι.

Τέλος σύρουσα τοὺς πόδας της ἔφθασεν εἰς τὸ δῶμα τῆς οἰκίας της. Ἀλλὰ μὲ μεγάλην της ἔκπληξιν βλέπει ὅτι κανεὶς δέν την παρατηρεῖ. Ὁ κηπουρὸς εἶνε ἐνησχολημένος νὰ φυτεύῃ γεράνια καὶ οὔτε προσέχει διόλου εἰς αὐτήν, ὁ θαλαμηπόλος δέν τῇ κάμνει θέσιν νὰ περάσῃ! Ἀ! θὰ τους τιμωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνοήτους!

Θέλει ν' ἀναβῇ τὴν κλίμακα ἀλλὰ ματαίως· ἐνῷ ἄλλοτε δύο-δύο τὰς βαθμίδας τας ἀνήρχετο, τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ οὔτε τὸν πόδα. Φωνάζει, κανεὶς δέν τῇ ἀποκρίνεται· τί συμβαίνει λοιπόν; Οἱ ὑπηρέται ὁμιλοῦσι καὶ γελῶσιν ὡς νὰ μὴ ἐννοοῦν ὅτι ἡ κυρία των ἦτον ἐκεῖ πλησίον· διότι πῶς νὰ την ἀκούσουν, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἠσθάνετο ἐὰν ἐφώναζεν ἢ ὄχι.

Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; θὰ μένῃ ἐκεῖ, εἰς τὸν ἥλιον ἄνευ πίλου καὶ ὀμβρέλλας, χωρὶς κανεὶς νὰ ἔλθῃ νὰ την παραλάβῃ;

Ὅλα τὰ πέριξ ἀντικείμενα εἶχον μεγαλυνθῆ, οἱ μύρμηκες τῇ ἐφαίνοντο μεγάλοι ὡς ποντικοὶ καὶ αὐτὸς ὁ γάτος της ὡς μία τίγρις ἑτοίμη νὰ την καταβροχθίσῃ. Ἡ δυστυχὴς παιδίσκη κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ μὲ φωνὴν παρακαλεστικὴν ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Θεέ μου! Θεέ μου! βοήθησέ με, διότι τίς θά με βοηθήσῃ;

Εἶνε ὄνειρον; Ἐκεῖ κάτω βλέπει νὰ ἔρχεται κάποιος. Ἐνῷ πλησιάζει ἀναγνωρίζει τὴν μικρὰν αἰγοβοσκὸν τὴν ὁποίαν εἶχε περιφρονήσῃ. Ἡ κεφαλή της ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐγγίσῃ τὰ σύννεφα· αἱ χεῖρες της ἦσαν τόσον μεγάλαι ὥστε ἔφθαναν τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων καὶ ὅσῳ ἐπλησίαζε ἐμεγάλωνεν, ἐμεγάλωνε τόσον πολύ, ἡ δὲ δυστυχὴς Μεγαλειοτάτη ἐμικρύνετο ὥστε ἐνώπιόν της ἐφαίνετο ὡς μικρὸν ἔντομον.

— Θεέ μου, εὐσπλαγχνίσου με! ἐψιθύρισεν ἡ Μεγαλειοτάτη κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Θά με συντρίψῃ ὡς μικρὸν σκώληκα ὑπὸ τοὺς πόδας της!

Τί ἔγεινε λοιπὸν ἡ ὑπερηφάνεια τῆς χαϊδευμένης κόρης; Ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν της τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσον ἀδύνατον καὶ ταπεινὸν ἐνώπιον τῆς αἰγοβοσκοῦ! Μὲ τὸ κεφάλι κάτω, καὶ μὲ καρδίαν τρέμουσαν ἐπερίμενε τὸ τέλος ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὅταν ἔξαφνα ἀκούει μίαν φωνήν, ἡ ὁποία τῇ ἔλεγε:

— Μετανοεῖς, Μεγαλειοτάτη, διὰ

τὴν ὑπερηφανείαν σου καὶ διὰ τὸν περιφρονητικόν σου τρόπον ; Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ ἐπαναλάβῃς τὸ πρῶτον σου σχῆμα. Δός μου ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ λησμονήσῃς τὸ ρητὸν τοῦτο : « Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. »

— Σοί τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ἐκείνη, διότι εὐθὺς ἐνδησε διὰ τί ἐγένετο τόσον μικρὰ ἀπέναντι τῆς αἰγοβοσκοῦ. Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἡ κρίσις ἐπέρασε, τὸ ὄνειρον διελύθη. Ὅλα τὰ πέριξ ἀντικείμενα ἐπκνεῦρον τὴν προτέραν των θέσιν καὶ αὐτὴ ἀπόμη ἡ αἰγαβοσκὸς εὑρίσκετο ἐνώπιόν της, περιμένουσα καθὼς ἔλεγε νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ ὡραία δεσποινὶς διὰ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸ νόμισμα, διότι ὁ ἀρτοποιὸς τῇ εἶπεν ὅτι ἦτο δίφραγκον καὶ ἤξιζε τριάντα πέντε δεκάρες, χρήματα πολλὰ δι' αὐτήν.

— Κράτησέ το, τῇ εἶπεν ἡ Μεγαλειοτάτη, καθὼς καὶ τοῦτο, καὶ ἐκεῖνο, καὶ αὐτό. Καὶ λέγουσα ταῦτα τῆς ἐγέμισε τὴν ποδιάν της μὲ ἀργυρᾶ νομίσματα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓν χρυσοῦν που ἔλαμπε τόσον πολύ. Σωστὸς θησαυρὸς διὰ τὴν πτωχὴν αἰγοβοσκόν, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τα δεχθῇ. Ἀλλ' ἡ Μεγαλειοτάτη τὴν καθησύχασε :

— Δὲν ἠξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη, τῇ εἶπε· τί ἄσχημον ὄνειρόν που εἶδα! Καὶ ἀνεστέναξε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ; τῇ εἶπεν.

— Ἀγγελική, δούλη σας.

— Λοιπόν, Ἀγγελική, θὰ ἐπανιδωθῶμεν, θὰ βλεπώμεθα συχνά. Καὶ ἂν θέλῃς, φέρνε τὴν κατσίκα σου καθημέραν νὰ βόσκῃ εἰς τὸ λιβάδι μας. Καὶ θὰ σε μάθω νὰ διαβάζῃς καὶ θὰ σοι δώσω καλὰ καὶ ζεστὰ ἐνδύματα δι' ἐσέ καὶ διὰ τὰ ἀδέλφια σου. Ὅταν βρέχῃ δὲ νὰ ἔρχεσαι μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ ζητῇς τὴν δεσποινίδα Μεγαλειοτάτην. . . Ἀ ! ὄχι, ἡ Μεγαλειοτάτη ἀπέθανε. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σὺ νὰ μή την ἀφήσωμεν ν' ἀναστηθῇ πάλιν, ὅπως μ' ἐβοήθησες καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν μου.

Ἡ αἰγοβοσκὸς ἤνοιγε τὰ μάτια της καλά, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰ παράδοξα αὐτὰ λόγια.

— Θὰ σοὶ τα ἐξηγήσω ἀργότερα ὅλα αὐτά· σήμερον ἀρκεῖ νὰ μάθῃς ὅτι ὀνομάζομαι Μυρτώ.

Ἡ Μυρτὼ ἔκτοτε ἔγεινε καλὴ καὶ γλυκεῖα κόρη, πρὸς ὅλους ὁμιλητικὴ καὶ καταδεκτική. Κανεὶς δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ την ὀνομάσῃ Μεγαλειοτάτην· καὶ ἄν ποτε παρεκκλίνῃ καὶ ἀρχίζει νὰ ὑπερηφανεύεται, νομίζει ὅτι ἀκούει βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν της μίαν φωνὴν ἥτις τῇ ψιθυρίζει :

« Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται ».

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΟΝΟΣ

Πλησίον τινὸς φράκτου, ὄνος βαρέως φορτωμένος ἔτρωγε γαϊδουράγκαθα· Κομψότατος ἵππος, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦ στήθους εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὴν παχεῖαν χλόην, τὸν παρετήρει μετὰ περιφρονήσεως.

— Δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι ὄνος ! εἶπε.

— Δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι ὄνος ! εἶπεν ἐξάγουσα τὴν κεφαλήν της ἄνωθεν τοῦ φράκτου, διὰ νὰ τον ἴδῃ καλλίτερον, ἡ ἀγελὰς ἥτις ἔδοσκεν εἰς τὸ παρακείμενον λιβάδιον.

— Δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι ὄνος ! ἀνέκραξεν ἄνθρωπος μὲ μαύρην ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος διήρχετο τὴν ὁδὸν μὲ ὕφος περίσκεπτον, τὰς χεῖρας ὀπισθεν ἐσταυρωμένας καὶ τὴν ῥάβδον ὑπὸ τὴν μασχάλην.

— Φίλοι μου, ἀπεκρίθη ὁ ὄνος χωρὶς νὰ ἀφίσῃ μακρὸν κλῶνον βάτου, ὁ ὁποῖος ἐκρέματο ἀπὸ τὰ χείλη του, νὰ με συμπαθᾶτε ἂν σας ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα γεμᾶτον· εἰξεύρω ὅτι δὲν εἶνε εὐγένεια νὰ ὁμιλῶμεν οὕτω, ἀλλὰ βιάζομαι νὰ καθησυχάσω τὴν συγκεκινημένην καρδίαν σας. Ἐγώ, θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ὄνος, ἄν, κατὰ κακήν μου τύχην, δὲν ἤμην.

— Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος ! εἶπεν ὁ ἵππος. Ἐγώ, βέβαια, δὲν συμμερίζομαι τὴν ἰδικήν σου ! Μήπως θέλεις νὰ 'πῇς ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴν χλόην εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ βόσκω προτιμᾶς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν καὶ κατασκονισμένην τροφήν, τὴν ὁποίαν εὕρισκες κάτω ἀπὸ τοὺς φράκτας ;

— Δὲν κατηγορῶ τὴν τροφήν σου, ἀλλὰ ἡ ἰδική μου πολύ μου ἀρέσει.

— Μήπως θέλεις νὰ με πείσῃς, φίλε μου, εἶπεν ἡ ἀγελάς, ὅτι προτιμᾶς νὰ εἶσαι φορτωμένος πάντα, ὅπως σε βλέπω τώρα καὶ ὄχι νὰ ζῇς μὲ ἄνεσιν ὅπως ἐγώ;

— Πότε δὲν ἔζησα μὲ ἄνεσιν. Ἐσυνήθισα νὰ εἶμαι πάντα φορτωμένος, ἀπήντησεν ὁ ὄνος.

— Νομίζω, ταλαίπωρέ μου φίλε, εἶπεν ὁ γηραιὸς ἄνθρωπος, ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἀντήλλασες τὴν θέσιν σου μὲ τὴν θέσιν τοῦ αὐθέντου σου, μολονότι καὶ αὐτὸς εἶνε πτωχότατος ἐργάτης. Τοὐλάχιστον θὰ ἀπέφευγες τοιουτοτρόπως τὰ κτυπήματά του καὶ τὴν πεῖναν. Εἰς τὴν ράχιν σου διακρίνω τὰ ἴχνη τοῦ μαστιγίου του· καὶ τὸ δέρμα σου μόλις κρύπτει τὰ κόκκαλά σου· τοῦτο δὲ τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ ὅτι δὲν χορτάινες πάντοτε τὴν πεῖνάνσου;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν συμπάθειαν ποὺ μου δεικνύετε, ἀλλὰ σας βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της. Ὁ αὐθέντης μου εἶνε διπλασίως δυστυχέστερος ἀπὸ ἐμέ. Αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ χορτάσῃ μὲ γαϊδουράγκαθα καὶ εἶνε ἀναγκασμένος νὰ μένῃ νηστικὸς περισσότερες φορὲς ἀπὸ μένα.

— Εἶσαι σπουδαῖος φιλόσοφος, φίλε μου ! πολὺ σπουδαῖος φιλόσοφος ! Διὰ μολογήσης ὅμως, ἐλπίζω, ὅτι αὐτὸ τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον σοῦ πληγώνει τὴν ράχιν, εἶνε πολὺ βαρὺ δι' ἐσέ.

— Ναί, κύριε, συμφωνῶ μαζί σας· εἶνε πράγματι πολὺ βαρὺ τὸ φορτίον μου. Ἀλλὰ ποῖος δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φέρῃ ἓν φορτίον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον; Σεῖς, παραδείγματος χάριν, κύριε . . . (νὰ με συγχωρῆτε, ἂν σας φέρω ὡς παράδειγμα· δὲν θὰ ἤθελα οὔτε δι' ὅλα τὰ γαϊδουράγκαθα τοῦ κόσμου νὰ σας συγκρίνω πρὸς ὄνον) σεῖς, λέγω, δὲν εἶσθε ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ χωριοῦ μας ;

— Ναί, εἶμαι.

— Λοιπὸν ἔχετε, βέβαια, μαθητάς ;

— Ναί, ἔχω τριάντα.

— Ἔχετε καὶ οἰκογένειαν ;

— Ἔχω ἑπτὰ παιδιά.

— Θὰ ἔχετε καὶ ὑπηρέτας, ἴσως ;

— Ἔχω.

— Ὦ, οὐρανέ ! Τότε λοιπόν, κύριε, εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί εἶνε τὸ φορτίον μου ἐμπρὸς εἰς τὸ ἰδικόν σας ; ἓν σχολεῖον, ἑπτὰ παιδιά, καὶ ὑπηρέτας !

— Ὦ ! ἐσυνήθισα πλέον !

— Λοιπόν, κύριε, ὅπως σεῖς ἐσυνηθίσατε τὸ ἰδικόν σας φορτίον, ἐσυνήθισα καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου. Ἡ ἀλήθεια . . . καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ κάμετε λόγον περὶ τούτου εἰς τοὺς μαθητάς σας αὔριον — ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ ἥμισυ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν ἀναγκῶν μας εἶνε ἐπίπλαστοι ἀνάγκαι· ὅτι τὸ ἥμισυ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν συμφορῶν μας εἶνε φαντασιώδεις συμφορά· ὅτι τὸ ἥμισυ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ἡ ἐδία Πρόνοια μᾶς παρέχει πηγαίνουν χαμένα διότι δὲν εἰξεύρομεν νὰ τα ἐκτιμήσωμεν. Τί ἔμαθα αὐτὰ ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦτο ὄνος νουνεχής. Ἡ πεῖρα μου ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους της. Δὲν θὲ ἤθελα νὰλλάξω τὴν θέσιν μου μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους μου οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν φράκτην, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν των. Ὡς πρὸς σᾶς, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἴπω ὅτι ἡ ἀνεμοζάλη, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μας ἐπισκεφθῇ μετ' ὀλίγας στιγμάς, δὲν θὰ χαλάσῃ βέβαια τὸ στακτερόν μου τρίχωμα· ἀλλ' εἰμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μαῦρο σας φόρεμα που εἶνε κατακαινουργο. Πρέπει λοιπὸν γρήγορα νὰ ἐπιστρέψετε σπίτι σας, ἐνῷ ἐγὼ ἥσυχα ἡσυχα θὰ ποτελειώσω τὸ γεῦμά μου.

ΣΠΑΡΚ

ΚΟΔΡΟΣ

(Περὶ τὸ 1068 π. Χ.).

Κόδρος ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως Μελάνθου· ἔγινε δὲ ὀνομαστὸς διὰ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην του.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κόδρου αἱ Ἀθῆναι ἐκινδύνευσαν μέγαν κίνδυνον. Οἱ Δωριεῖς, φυλὴ πολεμικὴ καὶ ἀνδρεία, ἀφ' οὗ κατέκτησαν τὴν Πελοπόννησον, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. Κυρεύσαντες δὲ τὰ Μέγαρα, ἔστησαν τὸ στρατόπεδόν των ἔξω τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπολιόρκουν αὐτάς.

Τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν εἶχε δώσῃ χρησμὸν ὅτι θὰ νικήσῃ ὁ στρατός, τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς θὰ φονευθῇ ὑπὸ ἐχθρικῆς χειρός. Ὁ Κόδρος ἔμαθε τὸν χρησμὸν καὶ εὐθὺς ἀποφασίζει νὰ σώσῃ τὸν Πατρίδα. Ἐνδύεται ὡς χωρικὸς καὶ φέρων ἐκ' ὤμου φορτίον ξύλων, καὶ κρατῶν πέλεκυν, ἐξέρχεται εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Δωριέων. Ἐκεῖ φιλονικεῖ μετά τινος στρατιώτου, ὅστις φονεύει αὐτόν.

Ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἔστειλαν καὶ ἐζήτησαν τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως των, οἱ Δωριεῖς κατεταράχθησαν. Μαθόντες δὲ ὅτι ὁ φονευθεὶς χωρικὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Πελοπόννησον.

Ἡ ἔξοχος αὕτη θυσία καὶ αὐταπάρνησία τοῦ Κόδρου διήγειρε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἀθηναίων· Τιμῶντες δὲ οὗτοι τὸν μεγαλόψυχον καὶ φιλόπατριν βασιλέα, κατήργησαν τὴν βασιλείαν, διότι οὐδένα πλέον ἐθεώρουν ἄξιον νὰ διαδεχθῇ αὐτόν.

Ἀθάνατον διαμένει εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸ ὄνομα τοῦ Κόδρου, τοῦ γενναίου βασιλέως, ὅστις ἑκουσίως ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ λαοῦ του.

[*Ἐκ τῶν «Βίων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν» ὑπὸ Φέρμπου καὶ Κουρτίδου*].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, μαμμά, τρέμουν τὰ ἄστρα τὴν νύκτα; ἠρώτα ὁ Νίκος τὴν μητέρα του.

— Καὶ σὺ ἂν ἦσο ἐκεῖ πάνω δὲν θὰ τρέμες περισσότερον ἀπὸ τὸν φόβον σου ; λέγει ἡ μικρὰ Φωφὼ παρεμβαίνουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ Καυκάσου.

*

Ὁ Κωστάκης ζητεῖ λεπτὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του.

— Τί τα ἔκαμες ἐκεῖνα ποὺ σου ἔδωσα τὸ πρωί ; τὸν ἐρωτᾷ.

— Τὰ ἔδωσα ἑνὸς γέρου.

Τὴν ἐπαύριον πάλιν ὁ Κωστάκης :

— Μαμμά, δῶσε μου δύο δεκάρες νὰ δώσω τοῦ γέρου . . .

— Καὶ διατί ἐνδιαφέρεσαι τόσον δι' αὐτὸν τὸν γέρον ;

— Διότι . . . πωλεῖ κάστανα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 10 Σεπτεμβρίου

Γλωσσοδέτης.

Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἀπαγγείλῃ περισσοτέρας φορὰς καὶ ταχύτερον τὸν ἀκόλουθον γλωσσοδέτην;

Κούπα καπακωτή
Κούπα καπακωμένη
Κούπα ξεκαπακωτή
Κούπα ξεκαπακωμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ Καυκάσου.

481. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε μετοχή, τὸ δεύτερον χωράφι.
Τὸ σύνολόν μου ζῷον τι ταχὺ ὡσὰν ἐλάφι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουτίου Ὀρφέως.

482. Συλλαβόγριφος.

Ἀντωνυμία εἶνε τὸ πρῶτον ἀναφορική
Τὸ δεύτερόν μου πάλιν ἀντωνυμία κτητική.
Ἂν θέλῃ τις νὰ μ' εὕρῃ, σηκόνεται καὶ ξεκινᾷ
Καὶ τρέχοντας πηγαίνει 'στὴν Θεσσαλίας τὰ βουνά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδερίνας.

483. Στοιχειόγριφος.

Ἀνήκων εἰς τοὺς πόδας σου ἐπὶ τῆς γῆς πατῶ.
Χωρὶς τὸν ἕνα πόδα μου μὲ τὰ πτηνὰ πετῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

484. Στοιχειόγριφος.

Διώξε λὰ καὶ βάλε μὶ
καὶ ἀμέσως 'στὴ στιγμὴ
τὰ βιβλία παράιτῶ
'Σ τὴν Ἀμερικὴ πετῶ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Κυκαρίσσου.

485 Αἴνιγμα.

Τί πρᾶγμα οὔτε κεφαλὴν οὔτε οὐρὰν δὲν ἔχει,
καὶ ὅμως ζῷον γίνεται καὶ ζῇ κινεῖται, τρέχει ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκοῦργου τοῦ Νομοδέου.

486. Κυβόλεξον.

1. Ἡ τέχνη ποὺ σε κάμνει καὶ ἐξίστασαι.
2. Ὁ ποταμὸς που ἡ ψυχὲς περνοῦσανε.
3. Ἐκείνη που γελᾷ, ὁποιαδήποτε.
4. Τοῦ ἔρωτος θεὰ κατὰ Θεόκριτον.
5. Ἀνδρὸς ἑβραίου ὄνομα, ἀσήμαντον.
6. Τοῦ βασιλέως σύζυγος, βασίλισσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δέλλου τοῦ Ναυάρχου.

487. Ἀστήρ.

```
+     +     +     Νὰ ἀντικατασταθῶσι οἱ
  +   +   +       σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτω
    +++           ὥστε ὁριζοντίως νὰναγιν-
+++ A+++          ώσκεται τὸ ὄνομα Ἀθηναίου
    +++           δημαγωγοῦ ῥήτορος, καθέ-
  +   +   +       τως τὸ ὄνομα Ἀθηναίου στρα-
+     +     +     τηγοῦ, καὶ διωγωνίως τὸ ὄ-
```

νομα μαθηταῦ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

488. Πρόβλημα.

Διενεμήθησαν εἰς τινας ἐργάτας 1320 δραχμαὶ ἐξ ἴσου· ἂν οἱ ἐργάται ἦσαν κατὰ ἕνα ὀλιγώτεροι, θὰ ἐλάμβανεν ἕκαστος 10 δραχμὰς περισσοτέρας. Πόσοι ἦσαν οἱ ἐργάται ;

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

489. Κρυπτογραφικόν

```
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10   =περίφημος φιλόσοφος
2 9 7 4 9 10           =εἷς τῶν κενταύρων
3 2 7 10 8 9 8 6 5 1 10=φιλόσοφος
4 2 9 8 3 5 7 3 10     =ἑρπετὸν
5 3 2 9 10             =πτηνὸν
6 10 8 7 3             =ἀρχαία θεὰ
7 10 8 9 2 7 3         =ἐπιστήμη
8 6 7 2 6 10 7 3 10    =περίφημος μάντις
9 2 3 8 7 9 10         =Ρωμαῖος ποιητὴς
10 7 4 6 5 7 3         =νῆσος τῆς Μεσογείου
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καμικοῦ Ἀριστοφάνους.

490. Λεξιθηρία.

Ποία λέξις ἐξασύλλαβος ἔχει ἓξ ο :

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Ἀρκαδίας.

491. Ἀκροσδόκητον.

Ὅταν τις κίνητῃ ἐκ τοῦ παραθύρου παρὰ τίνα πίπτει ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

492-493. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐποχῶν.

1. Ὁ Τάρας εἶνε ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας.
2. Ἡ ἀργία δὲν περιέχει μόνον μίαν ἀλλὰ πολλὰς κακίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Α. Κουσουγιάννη.

494-497. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *λίθος* δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἄμμος*
2. Ὁ *Σταυρὸς* δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *τάφος*
3. Ἡ *νῆσσα* διὰ 10 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *κόραξ*
4. Ὁ *Ἄτλας* δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πλούτων*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀριστοφάνους.

498—501. Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς, τῆς αὐτῆς πάντοτε, συλλαβῆς ἐκ δύο γραμμάτων συγκειμένης, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :

Ἄμα, ἕστη κλῆσις, νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶς-Τέν.

502. Συλλαβικὴ ἀκροστοιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖον ποιητοῦ τὸ ὄνομα.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Πολύτιμον διὰ τὸν ἄνθρωπον. 3. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσοῦ.

503. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ο—αο—ο—ιο—'—η—αση—αιεει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μὴ μὴν Ἄπτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 καὶ 25 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

324. Ἐπιμονή (Ἐπί, μονή).—**325.** Ὀχη, ὄχι.—**326.** Λαῦκος, λύκος.—**327.** Ὁ Ἄρης.—**328.** Οἰδίπους.—**329.** Οἱ ἀριθμοὶ 42 καὶ 10.—**340.**

```
Γ   Α   Σ
  Υ Μ Ο
    Θ Π Ι
  Τ Ε Ν Ε Δ Ο Σ
    Ν Δ Ι
  Η   Ο   Ο
Π     Σ     Ν
```

341. Ἀπὸ τὸ *ἐννέα* ἀφαιρῶ τὰ τρία τελευταῖα γράμματα *νεα* καὶ μένει ὑπόλοιπον *ἓν*. — **342.** Ἡ λέξις *παππεπίπαππος* (δηλαδὴ ὁ πάππος τοῦ πάππου).—

343.

```
Π
Α
Ρ
Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α
    Σ
    Ι
    Ο
    Ι
```

344.

```
Π
Ρ Ι Σ
Π Ι Τ Υ Σ
Σ Υ Σ
Σ
```

345.

```
Η     Δ
Γ Α Λ Η Ν Η
Η     Μ
Σ Τ Ο Μ Α
Ι     Δ
Α Ι Τ Ν Η
Σ     Σ
```

346-348. 1, *Ἵππος*, ἕπος, ἕλος, ὅλος, *ὄνος*.—2, *Κρήτη*. κράτη, Κράτης. κράτος, κρότος, κότος, *κόρος*, *ὄβρος*.—3, *Ἄρτα*, ἄρα, ὄρα, οἶα, οἶας, οἶος, ὦος, ἄλλος, ὄλγος, *Ἄργος*.—**349-352.** 1, Ἀραράτ. 2, Οὐράλια. 3, Ἅλμος. 4, Αἶνος. — **353-355.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων μ καὶ ν, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις: γόνιμος, ἄμυνα, κάμινος.—**356.** ΠΗΝΕΛΟΠΗ (1, ΠΗλιον, 2, ΝΕμεσις. 3, ΑΟπάς. 4, ΠΗνειός).—**357.** Τὸ κάλλιστον παιδικὸν ποιοῦδικὸν τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων.—**358.** Ὁ εἰπὼν ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς ἥρως ἦν.

359. Ἀηδὼν (ἀεί, Δών).—**360.** Νεαρός. νεκρός. — **361.** Κρόνος, ὄνος.—**362.** Ἄχ ! — **363.** Καθότι καὶ εἰς τὰ ὦτα καὶ εἰς τὰ σιδηρουργεῖα ὑπάρχει σφῦρα καὶ ἄκμων.— **364.** Ἑκάστη ἀμαξοστοιχία συναντᾷ δεκατρεῖς ἀμαξοστοιχίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν φθάνουσαν ὅταν ἀναχωρῇ ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ τὴν ἀναχωροῦσαν ὅταν φθάνῃ εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον. Ὁ ταξειδεύων βλέπει δέκα πέντε ἀμαξοστοιχίας, καθόσον αἱ ὧραι τῆς ἀφίξεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεως εἶνε ἀκριβῶς αἱ αὐταί. Θὰ ἔβλεπε δὲ μόνον δεκατέσσαρας ἂν αἱ ὧραι ἦσαν διάφοροι.—**365-369.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ν, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε ἄσυλον, ἄθλον, γόνος, μῆλον, μόγον.—**370-372.** 1, Μόσχα. 2, Θεσσαλονίκη. 3. Νύσσα.—**373-375.** 1, *Ἴον*, οἶον, οἶος, ὄνος, κόννος, Κρόνος, Κρόνον, *κρῖνον*.—2, *Ἔπος*, ἕπος, ἕλος, ὅλος, ὄρος, κόρος, κόρας, *κόραξ*. — 3, *Χίος*, Ἴος, οἶος, οἶος, οἶα, ὄρα, ἄρα, ἀρά, *Ψαρά*.—**376.** ΑΠΟΛΛΩΝ, ΑΡΙΔΑΝΗ (1, ΑΗδών. 2, ΠΝυξ. 3, ΟΔούς. 4, ΑΓγώός. 5, ΑΙμήν. 6, ΩΡυγή. 7, ΝΑύπακτος).—**377.** Καὶ τοῦτο πεποιηκέναι κακεῖνο μὴ ἀφιέναι.—**378.** Διογένης εἶχε πίθον ὡς ῥίκνμα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

— Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαῖρι ;

— Βεβαιότατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των;

— Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπήν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.

— Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.

— Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία;

— Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἓν τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀναπληρώσῃ ὅλα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;

— Ἐρωτᾷς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Ἀησμονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδία ;

— Ὤ, καλὰ λές ! . . .

— Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι της : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δραμάτια, κωμῳδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὔληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δὲν τους ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιά σου;

— Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τους ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τους ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμήν, ἂν θέλῃς νὰ τους πάρῃς φθηνά. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸ τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος ; **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4 καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,,

κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστράς, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γιφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου

Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.